

Jaarthema ooster
Seizoen 2009 - 2010 park
 kerk
Amsterdam

Gezonde Gemeente

Op

13 september - 8 november -
14 februari - 9 mei

Gemeentezondagen van
10:00 - 14:00 uur

in verbinding ooster
leven park
delen kerk met Jezus

Materiaal voor
persoonlijke bijbelstudie
en voor
verwerking in kringen
bij het tweede gemeenteweekend
8 november 2009

Amsterdam/Duivendrecht, November 2009

in verbinding ooster
leven park
delen kerk met Jezus

Gezonde gemeente en roeping

Dit is de reader bij de tweede jaarthema – zondag van 8 november 2009. Centraal punt in de preek is het aspect van roeping en wel de roeping van God naar mensen toe. In feite is het erkennen, horen en "gehoorzamen" van deze roeping allesbeslissend over hoe jouw leven is, verloopt, al of niet vruchtdracht. Alleen zijn we ons dat niet altijd zo bewust. Deze preek probeert daar verandering in te brengen: wees je bewust van je roeping. Dat geeft je leven pas echt zin. En gezondheid.

Zo is dat ook voor een gemeente: een gezonde gemeente heeft een roeping en weet dat ook. En mensen in die gemeente doen iets niet omdat het nu eenmaal maar moet (zo gelaten en vermoeiend), maar omdat ze zich geroepen weten om iets te doen. Dat geeft een veel grotere intrinsieke motivatie en verbondenheid. En van daaruit veel meer en beter resultaat (als je dat zo mag noemen).

Ik hoop dat deze preek ertoe mag bijdragen dat mensen hun plek in de gemeente vanuit Gods roeping voor hen willen gaan innemen. En dat ze daarbij bedenken dat God die roept, ook alles geeft wat je nodig hebt om die roeping te vervullen (1 Tess. 5, 24).

Ten overvloede vermeld ik nog dat de preek ook kan worden nageluisterd op www.oosterparkkerk.nl/luisterdienst.

Roelof Telgenhof,
Duivendrecht/Amsterdam, november 2009.

Een Gezonde Gemeente heeft een roeping

Preek over 1 Tess. 5, 24

Leesteksten erbij: Rom. 1, 1 – 7; 1 Tess. 2, 9 – 12 en 1 Tess. 5, 9 – 28

Inleiding

Er is een "probleem" in de Oosterparkkerk: we groeien als gemeente, van binnenuit en van buitenaf. En we moeten hier op een of andere manier mee omgaan... Hoe doen we dat? Met name als het in de toekomst misschien nog wel meer wordt?

In werkelijkheid is dit natuurlijk helemaal geen probleem. Het is geweldig! Al die kleine kinderen, groeiende gezinnen. Heel bijzonder, zeker na al die tientallen jaren dat dit zo anders was.

Maar "geestelijk gezien" is met name die groei van buitenaf extra bijzonder: mensen die soms na jarenlange zoektochten bij ons terecht komen en God ontmoeten, met Hem verbonden worden. Of jonge mensen die gewoon meer van God willen weten, van het geloof in Jezus Christus. Vrienden die meekomen met (aanstaande) leden. En zie ook hoe het kringleven aan het groeien is. Prachtig is dat. Laten we God daarvoor danken! Want is dit niet precies wat we wilden met elkaar?!

Hmm, tja... Maar er is ook een "andere kant": dit alles doet wel een appèl op ons, er gaat een roep vanuit... Merk je dat? Want met al die groei moet er ook van alles gebeuren om die groei te kunnen "hendelen". De situatie roept naar me. Maar wat roept het eigenlijk naar me? En hoe moet ik dat interpreteren? Is het een roeping "van Godswege"? en.... willen we er dan wat mee?

Want (en daar zit zonder meer een bottleneck): we hebben wel maar beperkte mogelijkheden... Dit heeft o.a. te maken met de levensfase waar velen van ons inzitten. En waar andere gemeenten nog andere "soorten" mensen hebben (... bv in de categorie 45 – 70 jarigen), daar hebben wij die niet of nauwelijks.

In 1 Tessalonicenzen gaat het over een belangrijk element van gezond christelijk leven: God heeft je als christen geroepen. Alleen: hoe moet ik zo'n roeping nu zien in verhouding met mijn alledaagse en maar al vaak zo volle leven? Wat "moet" ik doen, bv in de kerk? En wat moet ik met zo'n roep die op me afkomt, zoals hierboven beschreven? Daarom vandaag aandacht voor het aspect "roeping". Want:

Thema: een gezonde gemeente heeft een roeping...

...en doet daar ook wat mee, ongeacht wat dat moet of kan kosten.

1. Wat is roeping

Dat is natuurlijk een belangrijke vraag.

Het woord roeping komt in de bijbel vele malen voor. En vaak in erg interessante contexten. Het gaat in die contexten namelijk erg vaak over het zoeken en/of aangaan van in zekere zin noodzakelijk contact. En dat is altijd eenspannen gebeuren.

Vaak gaat het in roeping over een hulproep naar God toe (vanuit de mens, vgl. Ex. 1-2 of vele psalmen). God wordt om zo te zeggen erbij geroepen.

Vaak gaat het bij roeping echter ook om een roep van God naar de mens toe, zoals bv bij Samuel (1 Sam. 3). Over dit laatste gaat het m.n. in deze preek.

De woorden die in de bijbel voor roepen/roeping worden gebruikt (hebr. *qa'ra* en gr. *kaleoo*) duiden op een luide niet te missen aanspraak, met als doel contact te maken over iets. Dat "iets" kan verschillend zijn: soms is het de moeilijke of

bedrijgende situatie waarin iemand verkeerd (van de mens naar God toe). Maar soms is het ook een taak die God voor iemand heeft (van God naar de mens toe).

Enkele voorbeelden zijn:

Ps. 130, 1 – Uit de diepte roep ik tot U Heer, om gehoord te worden, gehoor te vinden, dat U mij helpt en verlost

Jes. 6, 8 – De Heer legt Jesaja, na Hem “ontzondigd” te hebben, een roeping op het hart, voor God verkondiger, profeet te worden.

Hos. 11, 1 – Uit Egypte heb ik mijn zoon geroepen tot vrijheid – Gods roep sorteert een effect van bevrijding.

Mar. 1, 16 – 20 – Jezus die Zijn discipelen roept om Hem te volgen en de discipelen die deze roep onmiddellijk beantwoorden.

Rom. 1, 1 – 7 – Paulus maakt naar de “heiligen in Rome” toe duidelijk, dat zij geroepen heiligen zijn, in Christus. Christus is om zo te zeggen Gods roeping tot mensen: laat je redden en bepalen (omvormen naar Zijn beeld) door Hem (vgl. 2 Kor. 5, 20)

Ook *noemen* is in wezen een vorm van roepen: tot aanzijn roepen als *bepaald* iemand. Een mooi voorbeeld in dit verband is de tekst die ook op doopkaarten staat afgedrukt, uit Jes. 43, 1: Ik heb je bij je naam geroepen. Anders gezegd: Ik heb je naam genoemd en je zo tot aanzijn geroepen.

Zo is roeping in de bijbel aan de ene kant een duidelijk gerichte en vaak appelerende aanspraak die om reactie vraagt, aan de andere kant (vanaf de andere kant van de interactie gezien) is het een ervaren sterke aandrang tot een bepaalde taak of reactie, vanuit een bepaalde appelerende aanspraak.

In het bijbelgedeelte dat i.v.m. deze preek is gelezen (1 Tess. 5, 12 – 28), gaat het in de genoemde roeping om een roeping van God naar mensen toe. Die roeping staat aan het begin van alles (Ef. 1; Kol. 1). Maar die roeping bestrijkt ook wel heel wat van het totale leven, zoals uit dit gedeelte heel concreet blijkt. En het valt niet altijd mee om dan te kunnen begrijpen wat die roeping precies is of om echt op die roeping in te (willen) gaan.

Maar het mooie bij die roeping hier in 1 Tess. 5 is de erbij genoemde belofte met daarbij bovendien nog het beroep op Gods trouw. De roeping lijkt haast onmogelijk om op in te gaan (zo kun je dat soms beleven), maar Paulus verbindt het onmiddellijk aan Gods wil en vermogen: Zijn liefde, beloften, trouw en kracht. En: Hij zal het doen.

Dat laatste vinden wij vaak best prima: Gods ingeloste beloften! En dat Hij het allemaal voor elkaar maakt. Maar aan de andere kant van die verbinding met deze beloftevolle en trouwe God (aan jouw kant dus...) gaat het wel om de roeping die deze zelfde God naar jou, andere mensen en gemeenten uit laat gaan. Het kan niet zo zijn dat mensen wel de “weldaden” (om het maar even zo ouderwets te noemen) van het evangelie ontvangen, maar nog nooit iets van roeping hebben vernomen. Evangelie en roeping hangen daarvoor teveel samen, zijn zelfs haast identiek... (zie bv Rom. 1, 6 en 7, waar roeping synoniem is met evangelieverkondiging)

Kortom: roeping is de appelerende aanspraak van God naar mensen toe, waarmee Hij de mensen met hun volle aandacht naar Zich toe wil halen, om ze vervolgens met Woord en daad het leven in en van Christus te geven en te laten leven en delen.

Gods roeping naar mensen toe

Wat voor roeping is dat hier in 1 Tess. 5 dan?

Het is niet echt mogelijk dit aan te duiden met “één soort roeping”. Het gaat in feite om meerdere “soorten” roepingen van Gods kant naar jou en mij, naar ons toe.

Allereerst is er het evangelie als roeping – zie bv. 1 Tess. 2, 12 maar ook bv. 1 Pet. 2, 9. En natuurlijk Gen. 3. God roept de mens vanuit de modderpoel van zijn bestaan (vanwege de zondeval) weer tot een waardig en gelukkig leven met zin en toekomst (vgl. Liedboek 1, 4). In Jezus roept God zo mensen weer tot leven. Wie Jezus zegt,

roept daarmee mensen naar die redding toe.

Je zou dit de roeping tot *christ – fullness* kunnen noemen. Met deze roep wil God je laten delen in de volheid van Christus en wil Hij dat jij gevuld wordt met Hem.

Daarnaast (en als gevolg van die eerste "algemene" roeping) is er de roeping tot een bij het evangelie passend leven – dit blijkt ook duidelijk in dit gedeelte uit 1 Tess. 5, maar ook bv. Ef. 4. Als je ingaat op de roeping die God naar je uitroept in Jezus, dan brengt dat een verandering in je leven teweeg: in oriëntatie, in besef van de ware toedracht van het leven, in vreugdebeleving en zingeving, in en door een gevuld zijn met Christus.

Van hieruit wordt je leven meer en meer omgevormd naar het beeld van de Zoon, 2 Kor. 3, 18. Ook Rom. 1, 7 neigt naar deze oproep: jullie zijn geroepen om Zijn heiligen te zijn, zegt Paulus daar in zijn brievenhoofd. Je zou dit de roeping tot *christ – likeness* kunnen noemen. Door de vervulling met Christus ga je steeds meer op Hem lijken door alles wat uit die "vulling" voortkomt.

En dan is er, naast die min of meer wel duidelijke en vrij algemene roepingen de meer specifieke persoonlijke roeping door God: zoals bv bij profeten (vb. Jesaja 6). Maar ook Paulus heeft heel persoonlijk Gods roeping ervaren en er naar geluisterd. Nog weer een ander voorbeeld zijn de discipelen die persoonlijk door Jezus worden geroepen. En in onze tijd kun je denken aan predikanten, zendelingen, e.d., maar ook aan mensen die in A'dam blijven wonen tbv Gods Koninkrijk daar. Of die God hebben gezocht, bv in de OPK. Of die op een andere manier een bepaalde taak op zich hebben genomen, puur vanuit een bepaald besef van persoonlijke roeping. Dit zijn ook roepingen. Interessant trouwens: want hoe werkte dat bij die roepingen die we in onze directe omgeving wel hebben gehoord? Misschien aardig om daar eens over te praten op de kring waar je lid van bent.

De kern van deze persoonlijke roeping is, dat iemand zich in zijn specifieke geval echt persoonlijk tot iets speciaals geroepen voelt, waarmee hij op een goede en bij hem/haar passende manier meewerkt aan Gods koninkrijk in deze wereld en naar de toekomst toe.

Je zou dit *christ - shareness* kunnen noemen: door het ingaan op deze roeping wordt er iets van Jezus en/of Zijn Koninkrijk mededeelbaar gemaakt voor anderen, door jou heen.

Alle drie roepingen even op een rijtje met daarbij een engelse verduidelijking en de Nederlandse vertaling daar weer achter:

- roeping van het evangelie: calls you to be full of Christ – roept je om vol met/van Christus te zijn
- roeping tot een waardig leven: calls you to be like Christ – roept je om als Christus te zijn
- roeping tot iets speciaals in je persoonlijke leven: calls you to share from Christ – roept je om te delen van(uit) Christus.

Hoe worden we die roepingen nu gewaar? Roepingen van God kunnen op verschillende manieren naar je toe komen:

- als eerste in de aanspraak door de bijbel en de Geest (vele voorbeelden bv. 2 Kor. 5, 20: Wij roepen u vanuit het evangelie van Christus op: laat u met God verzoenen). Uit 1 Tess. 1 blijkt hoe het evangelie dat Paulus mocht verkondigen een roep deed uitgaan., waarop de Tessalonicenzers positief hebben gereageerd en zich op dit appèl van het evangelie van Jezus hebben omgekeerd van hun eigen goden naar God toe (vs. 9). Het Woord van de bijbel (dat ook Paulus sprak) is van God ingegeven (2 Tim. 3, 16) en dus roept het van Godswege naar ons als lezers/mensen. De Geest werkt dit dan in ons hart. Het Woord is het voertuig van de Geest, zei Luther eens in dit verband. Zo is het levende Woord de roeping, het appèl om je om te keren naar het echte leven in Jezus (vgl. bv. ook Matt. 3, 2).
- In de tweede plaats kun je denken aan de aanspraak door dienaren van het evangelie (1 Tess. 5, 12, + ook 2 Kor. 5, 20). Die dienaren moet je dan ook wel

erkennen, anders mis je zo maar de roeping van het evangelie, of een speciale roeping voor jou (vgl. hierbij bv. koning Saul en Samuel, in 1 Sam. en 2 Sam. Saul nam Samuel (de Godsmann) regelmatig niet serieus genoeg, met alle gevolgen van dien). Zo'n geroepen dienstknecht van God hoeft trouwens niet per se een dominee of andere ambtsdrager te zijn. Er zijn ook vele andere dienstknechten van het evangelie, bv je moeder (die je voorlas uit de kinderbijbel toen je nog klein was), een goede vriend (die goede gesprekken met je voerde 's avonds laat in je flat), een docent (die je wees op jouw getalenteerdheid), etc. Vergelijk hierbij bv. Hand. 16, 17 of 1 Pet. 2, 16. Zie ook de opmerking over de profetieën in 1 Tess. 5, 20. Die komen juist in dit verband van roeping tot hun recht en spelen daarin een grote rol.

- Ook kun je denken aan de aanspraak door de situatie waarin je verkeert. Vergelijk hierbij bv. Paulus in Athene (Hand. 17) of zoals hij beschrijft in Rom. 7, slot. Zie ook Spr. 8, 1: Roept wijsheid niet, laat inzicht haar stem niet horen? M.a.w.: Wijsheid en inzicht zien de situatie en roepen dan op om bv. een bepaalde keuze te maken, vaak mbt de verhouding met God of tbv het leven voor/passend bij Hem. Vgl. ook David in 1 Sam. 30, 1 – 6: Daar is hij door een hachelijke situatie in het nauw gebracht. Deze situatie noopt hem of roept hem ertoe om zich te sterken in de Heer zijn God.
- In bijzondere gevallen spreekt God door de Geest (of op andere manieren, bv in een bijzondere Godsverschijningen) rechtstreeks tot mensen. Vergelijk ook hierbij Paulus, in bv Hand. 16, 7 - 9. Ander voorbeeld van zo'n bijzondere roeping is Gideon (Ri. 6). En natuurlijk sommige OT – sche profeten. Voor ons is zo'n echt speciale roeping gemiddeld genomen niet gebruikelijk. Onder 3 wordt nog iets meer hierover gezegd, hoe dat dan vaak wel "gaat". Maar dit sluit niet uit dat God wel degelijk ook nu vandaag nog steeds op een bijzondere manier iemand kan roepen.

Belangrijk is, dat een roeping altijd ook uit gaat naar iets wat persoonlijk en/of voor de gemeente mogelijk is. Alledaagse dingen moeten niet ineens weg of zo! Dat wordt wel eens gedacht, maar dat is slechts in uitzonderingen het geval. Zie ook hier in 1 Tess. 5, 14: daar gaat het over de hele gewone alledaagse dingen, waarin de roeping er toch gewoon is. En in 2 Tess. 3 (zie bv. vers 10) roept Paulus de mensen op om toch vooral door te blijven leven op een gewone manier, juist in hun geroepen zijn. Dus je wordt geroepen, daar waar je bent en vaak voor waar je bent. Slechts bij uitzondering is dat niet het geval.

Ook is het belangrijk om te beseffen dat een roeping past binnen je persoon, vermogen en omstandigheden. Vergelijk hierbij eens Rom. 12, 3: koester geen gedachten over je "roeping" hoger dan er in jouw situatie kunnen. Roeping gaat nooit uit boven je persoonlijke geloof, vermogen of competenties. Als er een beroep op je gedaan wordt, dan mag je die persoonlijke dingen dus ook meewegen. Dat moet zelfs. Het kan bv niet zo zijn dat je meent iets te moeten maar dat dit bv. gaat ten koste van je huwelijksrelatie of je gezondheid. Aan de andere kant moet je in je overwegen natuurlijk wel eerlijk zijn... Natuurlijk, doe niet iets waarvoor je niet geroepen bent, maar ook: ga wel goed na of je niet ergens toch voor geroepen bent... M.a.w.: maak ook onderscheid tussen niet geroepen zijn en geen zin hebben of tussen niet geroepen zijn en met roeping strijdige belangen (die je liever voor laat gaan omdat ze jou meer opleveren aan bv carrière, geld, aanzien, etc.). Zie dit eerlijk onder ogen in Gods tegenwoordigheid en weeg zo een eventuele roeping echt goed af tegen dingen die daar tegenover (lijken te) staan.

Gods roeping is echt en vraagt serieuze reactie

Want daar moet je je wel bewust van zijn: het gaat om een serieuze en echte roeping van hoger hand. Specifiek voor jou, toegesneden op jouw persoon, gaven, omstandigheden, etc. Om het met Efese te zeggen (2, 10): het is een roeping voor

jou, de weg te gaan van de goede daden die God voor jou heeft voorbereid, om die te doen. Dat is dus echt en serieus.

Zie je trouwens hoe mooi dat vers uit Efese laat zien hoe Gods roeping voor jou en jouw persoon (met alles erop en eraan) op deze manier bij elkaar aansluiten? Denk hier eens over na: wat God van je vraagt of waartoe Hij jou roept, dat is altijd aangelegd op wie jij bent. Roeping heeft dan ook altijd een verbinding met de diepste "roerselen" van je hart: alleen is het soms lastig om daar echt mee in contact te komen. Maar dit is ook de reden dat sommige geestelijke leiders wel zeggen: zoek je je roeping? Volg dan je (door de Geest gezuiverde) hart (vgl. Hebr. 10, 22). Dat sluit altijd aan!

Maar... hoe weet je nu of God roept? Dat is dan wel een interessante vraag. Toch? De "algemene" roeping van het evangelie lijkt me wel duidelijk: die gaat voortdurend uit. Het is een echte roeping om je door Jezus te laten redden. En als je hier positief op ingaat (om het even heel deterministisch te zeggen), dan geldt direct ook die iets meer specifieke roeping tot een bijpassend leven. Daar mag je met Jezus op jouw weg met Hem in groeien, stap voor stap, van heerlijkheid tot heerlijkheid naar Zijn beeld. Dat is de roeping voor je hele leven: hart, ziel, verstand en kracht (vgl. Matt. 22, 35). Of zoals 1 Tess. 5 dat zegt: met geest (= dit is vooral bedoeld als de richting van denken over het leven, zie hierover o.a. Houwelingen, P.H.R. van, Tsalonicenzen, CNT3, Kampen, 2002), ziel en lichaam. Vgl. hierbij ook Ef. 4: jullie hebben Christus leren kennen (zijn door Hem geroepen). Dus daarom doe je het leven nu anders, geheel anders, gericht op en gevuld door en vanuit Jezus.

Maar hoe is dit nu in zo'n speciale persoonlijke situatie, of in de specifieke situatie van de gemeente? En hoe kun je dan die persoonlijke roeping gewaar worden? Vraag is allereerst: her- en erken je die eerste twee roepingen? En wil je van daaruit ook van die derde roeping horen? Dat is wel van belang natuurlijk. Want evangelie is wel gratis, en genade ook. En zelfs het nieuwe leven. Het is zelf veel meer gratis dan wij vaak denken en voelen. Maar je moet dat en alles wat God daarbij geeft, natuurlijk wel ontvangen en willen ontvangen. God neemt ook jou serieus. Hij duwt het evangelie je niet door de keel... En tegelijk is evangelie van Jezus ook geen MacDonaldsachtig consumptieartikel.

Wie zich geroepen weet door het evangelie, die beseft ook dat er van God uit een beroep op hem/haar wordt gedaan zich te laten gebruiken als een levende steen voor de bouw van een geestelijk huis (1 Pet. 2, 1 – 6), Gods Koninkrijk dus.

Onder ogen zien dus maar (vgl. Ps. 85, 9)? Zo ja, zie 1 Tess. 5, 14vv. Daar geeft Paulus een paar duidelijke aanwijzingen om in die benodigde verbinding met God te komen en te blijven. Om zo je roeping op het spoor te komen. Wees vanuit het christelijke leven gericht op Jezus (met Hem ben je immers één, vgl. Kol. 2, 15 - 21) en in die vreugde mag en kun je je dan uitstrekken naar wat de Geest je laat zien/horen (verzen 19 – 22, Joh. 16, 13 ; Fil. 1, 11). Dit vraagt dus zowel persoonlijke als (blijkens die profetieën in 1 Tess. 5, 20) gezamenlijke verbondenheid met God, door Jezus in de kracht van de Geest. Zo zul je persoonlijk en met elkaar in staat zijn te ontdekken wat God met je voorheeft (Rom. 12, 2) en zul je, als jij een keuze wilt of moet maken een stem achter je horen die zegt "hier moet je rechts en daar naar links" (Jes. 30, 21). En dat geeft ook zicht op het goede en op de volheid van je roeping, ook in jouw, in onze situatie. Vgl. hierbij Jer. 29, 11 (Ik heb een plan voor je leven!) of Nehemia (juist door zijn vasthoudendheid te vernemen wat er nu werkelijk was en wat God van hem nu echt wilde, ontving hij gaandeweg die roeping, ook al staat dat er niet eens heel uitdrukkelijk, zie Neh. 1 en 2. Je zou zelfs kunnen zeggen dat de roeping voor Nehemia kwam via zijn baas, koning Artaxerxes. NB!). Zie ook 1 Kor. 12, waar gesproken wordt over woorden van kennis en over profetieën, juist als Paulus daar antwoorden geeft op vragen over de gaven van de Geest. Die profetieën komen ook weer ter sprake in 1 Tess. 5. Met andere woorden: God zal je leiden in verbinding met Hem. En dat kan door hele duidelijke concrete leiding, maar ook door meer "vage" aanwijzingen als bv. verlangen (vgl. Ps. 27, 4) of door wat iemand zegt.

Belangrijk bij het onderscheiden van of een roeping voor jou is of niet, of voor een antwoord op de vraag wat nu jouw roeping is, dat is jouw hart. Waar gaat op het diepst niveau jouw hart naar uit?

Nu zegt de bijbel dat ons hart arglistig is... En dat het door en door zondig is (Ps. 51 of Rom. 3, 10vv). Maar je kunt dat hart ook (samen met God) onderzoeken en zo laten zuiveren. Zie bv Ps. 139, 24v of Hebr. 10, 22. Het bloed van Christus wil je hart zuiveren het zo waarachtig maken (dat is: betrouwbaar, berekenbaar, eerlijk, transparant). Zo'n hart gaat steeds meer vertonen van Degene die het aan het vernaderen is. En zo'n hart kan ook steeds meer iets zeggen over de roeping die God voor jou heeft. Met een geheiligd hart kom je je roeping op het spoor! Zie hierover bv. Luc. 19, 1 – 10, waar dit prachtig wordt geïllustreerd in de geschiedenis van Zacheüs.

Om een lang verhaal kort te maken: een persoonlijke roeping van Godswegen kom je alleen op het spoor als je in nauwe verbondenheid met Hem je leven "doet" en je daarin regelmatig uitstrekt naar het op het spoor komen van die roeping. Omdat hierbij ook je diepe innerlijk (je hart) betrokken is, kun je niet verwachten dat je dit onmiddellijk na het lezen van deze reader ook voor ogen hebt. Dat kost echt moeite en tijd. En het vraagt naast die verbinding met God ook om contact in de gemeente, met wijze en vriendelijke mensen die je kennen en je kunnen helpen bij het vinden van je roeping.

Dus je roeping ontdekken en dan ook nog volgen, kost wat: bv tijd, inspanning, geld en goed, opgeven van dingen die zo vertrouwd waren, etc.

Daarover als laatste.

En de kosten dan?

Even terug naar het begin van de preek. We hebben in de Oosterparkkerk een mooie uitdaging: er is Koninkrijksgroei aan de gang en er wordt van hieruit een beroep op ons gedaan. Maar hoe gaan we hier nu mee om? Want hoe je het ook wendt of keert: dit kost ook wat...

We doen er goed aan de kosten onder ogen te zien en die te aanvaarden en te (willen) dragen (zo nodig). Dat is wat Jezus bedoelt in Luc. 14, 28: genade is gratis, maar geloven niet... Het kost je je leven. En ook het beschikbaar willen zijn als levende steen brengt kosten mee. Dus bedenk dit wel even goed van te voren, zegt Jezus dan. Anders maak je of je karwij niet af (en dan lachen mensen je uit) of je komt op de koffie met de gemaakte kosten...

Wat doe jij hiermee?

Allereerst is het belangrijk om inzicht te krijgen in die kosten zelf. Wat voor soort kosten denk jij te moeten maken als je ingaat op de roeping die er op je af lijkt te komen? En is er dan niet al veel bij waarvoor reeds betaald is aan het kruis van Golgotha? Want misschien voel je wel iets van een roeping, maar ben je bang dat dat toch niet is weggelegd voor iemand als jij. Dat kan per definitie niet waar zijn: Jezus droeg al onze zonden, schuld, belemmeringen naar God toe, etc. weg aan het kruis. Dus wat er aan de hand kan zijn, dat is dat dit nog niet voldoende is doorgedrongen tot diep in je hart: maar je bent echt vrij van schuld en zonde door Jezus. Er is geen veroordeling meer in en door Hem voor jou (Rom. 8, 1)! Dus dit kan je roeping niet in de weg staan. Maar wat is het dan wel? Goed om eens over na te denken.

Misschien kost een roeping je wel veel energie en moeite. En dat vind je lastig. Is je duidelijk waarom je dit lastig vindt? Heb je "gewoon" niet zoveel zin of merk je dat iets waarvoor je je (eventueel) geroepen voelt je eigenlijk teveel is, bv naast je gezin, werk of hoofdbrekens die een bepaalde fase in je leven nu eenmaal meebrengen. Denk hier goed over na! En zie alles eerlijk onder ogen! Dan kun je ook goed bepalen in hoeverre er echt een roeping is voor jou, of dat er een aanspraak op je wordt gedaan terwijl dat nu, om wat voor reden dan ook, niet mogelijk is. En zeg dan niet te makkelijk "ja" tegen een zgn. roeping. Maar ook niet zo maar "nee" tegen een beroep dat op je wordt gedaan. Zie de roeping, jouw persoon en situatie eerlijk onder ogen, breng het bij God, vraag wijze geestelijke mensen, lees in

de bijbel. En zeker, dan komt er een antwoord op de vraag: is dit nu echt een roeping voor mij?

En bedenk dit: als je een echte roeping ontvangt, dan ben je bereid de kosten voor lief te nemen, wat dat ook voor kosten zijn: je wilt energie, geld en moeite opbrengen. En je vind het o.k. dat dit veranderingen in je leven teweeg zal brengen (van bv structurele aard). Denk juist in dit verband aan 1 Tess. 5, 24: God is trouw; Hij zal het ook doen, Hij zal je in staat stellen om op je roeping in te gaan.

Want dat is het mooie van zo'n "echte" roeping: als je dan zo'n roeping ervaart, dan weet je ook dat als je er op in gaat door het "te doen", je dit ook niet teveel zal zijn of niet bij je past.

Weet je, dat motiveert ook, van binnenuit: dat je echt voor iets specifiek geroepen bent, met zorg uitgekozen. Door God. Om mee te werken aan Zijn Koninkrijk. En Hij verbindt Zichzelf daar ook aan. En aan jou. Met zo'n roeping voel je je gekend, voor vol aangezien, begrepen (want het is iets dat precies bij je past en niet teveel), gedragen. En dat zet je pas echt aan het werk voor Gods Koninkrijk.

Laten we er met elkaar voor bidden dat we zo Gods roeping op het spoor mogen komen, voor ons zelf persoonlijk en voor ons als gemeente samen.

Voor verdere verwerking

Leesrooster

Ma	<u>1 Sam. 3, 1 – 4, 1</u>	Reactie op Gods roeping: Spreek Heer, Uw knecht hoort
Di	<u>Psalm 130</u>	Uit diepten van ellende roep ik tot U
Wo	<u>Jes. 6, 1 - 13</u>	Jesaja's wonderlijke roeping tot een speciale taak
Do	<u>Jes. 43, 1 - 5</u>	Ik heb jou bij je naam geroepen/tot aanzijn gebracht
Vr	<u>Mar. 1, 16 - 20</u>	De roeping van discipelen
Za	<u>Rom. 1, 1 - 7</u>	Van een geroepen apostel tot geroepen heiligen

Vragen voor persoonlijke overweging of groepsbespreking

1. Wat versta jij onder een roeping van God?
2. Welke roeping(en) zie jij voor de Oosterparkkerk?
3. Wat is er voor verschil tussen een persoonlijke roeping voor jou en een roeping voor ons als gemeente? Hoe staan die twee met elkaar in verband of hoe is de onderlinge verhouding? Probeer dit eens goed en duidelijk te formuleren.
4. In hoeverre vervul jij in die roeping voor de Oosterparkkerk een taak? Wat voor taak?
5. Ken jij ook van die dingen die je dan maar doet, maar die voor je gevoel niet bij je passen/horen? Wat doe je daarmee?
6. Wat zouden persoonlijke specifieke roepingen voor jou kunnen zijn? Welke dingen zijn geen roepingen voor jou?
7. Waarom zou roeping zo belangrijk zijn als het gaat om taken in Gods Koninkrijk?
8. Hoe zit het met eventuele kosten die zo'n roeping van kerk en jou persoonlijk je "opleveren"? Kun je er voorbeelden van bedenken?
9. Ben je bereid om in die kosten en risico's mee te dragen/op te brengen, ook als dat gaat om tijd, inspanningen, toewijding en geld van jouw kant? Of het opgeven van allerlei goede dingen zoals die er nu zijn, maar door roeping misschien moeten veranderen?
Wanneer ben je daartoe wel bereid en wanneer niet?

Ideeën voor bespreking op de kring

A. Persoonlijke voorbereiding voor de kringavond

Neem bovenstaande vragen als voorbereiding op de kringavond thuis door en leg e.e.a. vast op papier (zodat je dat kunt delen).

B. Mogelijk "programma" voor de kringavond

Bedoeling van het programma is, om op een redelijke manier en met een aardige flow het thema van hierboven met elkaar te behandelen. Maar het is natuurlijk ook mogelijk om een deel van het hieronder gegeven programma te nemen voor bv de bespreking.

1. Opstarter – ong. 10 - 15 min.

Hoe is het met iedereen. Maak zo nodig (als daar behoefte aan is) een kort rondje. Dit kun je, als je met elkaar eet, ook tijdens het toetje doen. Ander doe je dit tijdens de eerste gezamenlijke kop koffie.

2. Gebed

Vervolg de avond met een gebed. Inventariseer gebedspunten of neem de onder 1. gedeelde punten mee. Dit kun je ook met elkaar in overleg doen. Eventueel doe je een kringgebed.

Neem zoveel tijd als nodig. Eventueel kort je de rest van het programma hiervoor in. Delen en bidden is het centrale punt van de kring. Hier ont - moet je elkaar en ont - moet je samen God. Neem daar de tijd voor die nodig is.

3. Terugblik – 5 min.

Doe vervolgens een korte terugblik op de gemeentezondag: wat vond je ervan? Deel dit kort met elkaar. Breng zo nodig eea in herinnering of praat anderen bij. Opmerking voor de voorbereiding: de preek is op Internet nog na te luisteren.

4. Bespreking deel 1 – Roeping en de Oosterparkkerk – 30 min.

Ga van de bovenstaande gespreksvragen 1 t/m 3 langs. Deel met elkaar wat ieder heeft gevonden tijdens zijn/haar voorbereiding.

5. Pauze – 5 – 10 min.

Neem even een korte pauze voor koffie en thee e.d.

6. Bespreking deel 2 – Roeping en jij – 20 min.

Bespreek nu de gespreksvragen 4 – 6. Deze punten liggen iets persoonlijker. Probeer zo eerlijk mogelijk te zijn. Kernvraag: wat zou Gods persoonlijke roeping kunnen zijn voor jouw leven op dit moment?

7. Bespreking deel 3 – Roeping en consequenties – 20 min.

Bespreek de gespreksvragen 7 en 8.

Hierbij gaat het over consequenties van roeping en het bewilligend ingaan daarop. Roeping is tot daaraan toe, maar mee dragen om een roeping van jezelf en anderen tot stand te kunnen laten komen, is wat anders. Vooral als het om geld gaat, gaan er vaak ineens allerlei belletjes rinkelen. Hoe zit dat in jullie kring? En bij jou natuurlijk? Interessante vraag in dat verband: in hoeverre moet je financieel alle zaken goed op een rij hebben en zeker zijn van voldoende voorziening, voordat je je roeping volgt?

8. Afsluiting Bespreking - Roepings- en bereidheidscontract – 5 – 10 min.

Probeer te komen tot een soort van eindbalans over de vraag: wat is nu dé roeping van de OPK, van ons persoonlijk en in hoeverre zijn wij bereid eventuele kosten die er vanuit deze roepingen op ons af komen, voor onze rekening te nemen? Kun je dar gezamenlijk een soort van verklaring (roeping- en bereidheidscontract) van maken?

8. Gebed – als het goed is, is dit om ong. 22:15

Sluit af met gebed, waarin ook ruimte voor punten die gaandeweg de avond zijn besproken of op een andere manier aan de orde zijn geweest.

Bid ook voor de gemeente, de teams, de kerkenraad en z'n leden, de dominee, etc. En bid vooral om zicht op onze gezamenlijke kerkelijke, maar ook persoonlijke roepingen. Als hier bijzondere dingen uitkomen (bv. inzichten en/of opmerkingen), dan mag je die gerust mailen naar bv. iemand van het moderamen (denk hierbij aan 1 Tess. 5, 19!). Daar kunnen we alleen maar onze winst mee doen.

De volgende gemeentezondag

14 februari 2010

Thema dan: Een gezonde gemeente is een
teken van Gods Koninkrijk